

Ascó, Ivankiv, Cambrils

Modest Guinjoan / Josep Maria Llaurador

La polèmica sobre la decisió del consistori asconí de competir per acollir un cementiri nuclear portarà cua i de la llarga. La decisió -que és legal, no cal dir- té un contingut econòmic clar: l'ajuntament fa una oferta al govern central, que necessita un cementiri, a canvi d'un preu. L'ofertament d'Ascó és atractiu per al govern, atès que, a la zona, hi ha diverses centrals nuclears, hi ha estalvis de transport i la població té, diguem-ne, cultura d'aquest tipus d'instal·lacions, que la majoria de la gent voldria com més lluny millor. Des de la perspectiva de l'oferta, imaginem que Ascó espera obtenir de la transacció alguns llocs de treball estables, inclosos els d'alguns càrrecs electes, i uns ingressos que permetran millorar equipaments, fer més festes, prestar millors serveis, entre altres. El que no està clar és si el consistori d'un municipi concret ha de poder decidir sobre una matèria que va molt més enllà dels seus límits administratius. La candidatura d'Ascó ho intenta, almenys, en dos punts.

El primer és que el cementiri nuclear generaria externalitats negatives en un entorn ampli, difícil de determinar. La més greu és el risc mediambiental; que ho preguntin als habitants d'Ivankiv, a Ucraïna, a 40km d'una central que va petar, una distància semblant a la que hi ha entre Ascó i, per posar exemples de municipis grans, Cambrils, vila turística, o Tortosa, capital d'una futura vegueria. L'altra és que Ascó s'erigeix en estendard per consolidar que les terres del sud es refermin com l'abocador de Catalunya, una contribució que honora poc. És clar que, en l'intercanvi pel cementiri, altra gent, a més a més dels asconencs, hi hauria de poder dir la seva... i decidir.